

М. М. Ячменська

студентка 3 курсу ЕПФ

спеціальність «Право»

Науковий керівник:

О. В. Толкаченко

кандидат юридичних наук, доцент,

доцент кафедри цивільно-правових дисциплін

ЕКОЛОГІЧНІ ВИМОГИ ПРИ ЗДІЙСНЕННІ МІСТОБУДІВНОЇ ДІЯЛЬНОСТІ В УКРАЇНІ

Статтю присвячено дослідженню екологічних вимог та умов їх дотримання при здійсненні містобудівної діяльності, враховуючи норми чинного законодавства. Розглянуто роль громадськості у процесі планування та забудови населених пунктів. Проаналізована юридична відповідальність щодо зазначеної теми.

Ключові слова: екологічна безпека, містобудівна діяльність, юридична відповідальність, громадські слухання, благоустрій.

Постановка проблеми. На сучасному етапі соціально-економічного розвитку, Україна є урбанізованою державою, на території якої розташовано 458 міст. Екологічні проблеми, які проявляються у забрудненні і порушенні екологічної рівноваги міського середовища, підвищення захворюваності і смертності населення, є характерними для населених пунктів нашої держави. У зв'язку з цим, актуальною проблемою є правове забезпечення екологічної безпеки у процесі здійснення планування та забудови міст України, тобто мінімізація ризику для життя і здоров'я людей, які проживають або тимчасово перебувають на міській території, що є необхідною умовою для реалізації конституційного права кожного громадянина жити у безпечному для життя і здоров'я довіклілі.

Сьогодні в Україні спостерігаються масові забудови, які часто не відповідають еколого-правовим та санітарним вимогам; не досконалою є законодавча база, на основі якої передбачаються всі стадії містобудівного процесу; приймаються нормативно-правові акти, які не завжди відповідають міжнародному законодавству, наприклад, у частині доступу до екологічної інформації та участі громадськості у процесах містобудування

та розробки містобудівної документації. Як відомо демократичний важель населення може суттєво вплинути на прозорість та злагоженість дотримання усіх екологічних вимог органами публічної влади, посадовими особами при здійсненні містобудівної діяльності.

Правове регулювання екологічних аспектів містобудування є недосконалим і внутрішньо суперечливим, що значно ускладнює реалізацію еколого-правових норм на практиці. Це стосується, у тому числі, і юридичної відповідальності, яка забезпечується у примусовому порядку державою за порушення закріплених вимог екологічної безпеки при здійсненні містобудівної діяльності.

Аналіз останніх досліджень та публікацій. Теоретичною базою дослідження теми правового забезпечення екологічних вимог при здійсненні планування і забудови міст стали праці вчених-правознавців: Г. І. Балюк, А. П. Гетьмана, М. В. Краснової, А. М. Мірошниченка, О. О. Погрібною, О. В. Толкаченко, Ю. С. Шемчушенка, М. В. Шульги та інших.

Виклад основного матеріалу. Навколишнє середовище населених пунктів складається з трьох важливих елементів, а саме: це суто природне середовище (тобто таке, що не створене людиною — земля, повітря тощо), штучно створенні об'єкти (будівлі, споруди та т. ін.), а також природно-соціальні об'єкти, які створені людиною, але розвиваються за законами природи і є складовою частиною екосистеми (ботанічні сади, парки тощо). Усі ці складові повинні розміщуватись з урахуванням вимог в області охорони навколишнього середовища, містобудівних вимог і санітарних норм.

Законом України «Про основи містобудування» від 16.11.1992 року у ст. 1 законодавець надав визначення поняттю містобудування/містобудівної діяльності, під яким треба розуміти цілеспрямовану діяльність державних органів, органів місцевого самоврядування, підприємств, установ, організацій, громадян, об'єднань громадян по створенню та підтриманню повноцінного життєвого середовища, яка включає прогнозування розвитку населених пунктів і територій, проектування, будівництво об'єктів містобудування, спорудження інших об'єктів,

реконструкцію історичних населених пунктів при збереженні традиційного характеру середовища, реставрацію та реабілітацію об'єктів культурної спадщини, створення інженерної та транспортної інфраструктури [1].

У Законі України «Про основи містобудування» закріплено, що захист життєвого та природного середовища від шкідливого впливу техногенних і соціально-побутових факторів, небезпечних природних явищ є одним із головних напрямків містобудівної діяльності [1].

Варто зазначити, що важливим елементом містобудування є благоустрій території населених пунктів. При сучасних умовах стрімкого розвитку міст, благоустрій має бути одним із пріоритетних напрямків здійснення містобудівної діяльності, оскільки заходи з благоустрою передбачають утримання зелених насаджень, інженерний захист територій, їх санітарне очищення, належне утримання об'єктів рекреаційного, природоохоронного, оздоровчого, історико-культурного та іншого призначення і т. ін. Усі ці заходи впливають на дотримання екологічно сприятливих умов життєдіяльності населення міст.

Отже, містобудування є комплексним процесом, одним із напрямків якого є створення та підтримання сприятливих умов для життєдіяльності людини, що є важливою умовою для реалізації конституційного права на безпечне для життя та здоров'я довкілля.

При здійсненні містобудівної діяльності необхідно дотримуватися заходів щодо забезпечення сталого розвитку населених пунктів та екологічної безпеки території. Згідно ст. 9 Закону України «Про основи містобудування» екологічна безпека тлумачиться як дотримання встановлених природоохоронним законодавством вимог щодо охорони навколишнього природного середовища, збереження та раціонального використання природних ресурсів, санітарно-гігієнічних вимог щодо охорони здоров'я людини, здійснення заходів для нейтралізації, утилізації, знищення або переробки всіх шкідливих речовин і відходів [1]. У випадку, якщо ці заходи не будуть виконані або неналежно виконані при проектуванні, розміщенні та будівництві об'єктів, винні особи будуть нести відповідальність, передбачену законом.

З огляду на це, вважаємо за необхідне розглянути кожен вид відповідальності за порушення екологічних вимог у сфері містобудівної діяльності.

У 2012 році був прийнятий Закон України «Про внесення змін до законодавчих актів України щодо посилення відповідальності та вдосконалення державного регулювання у сфері містобудування» [2]. Цей закон був розроблений Міністерством регіонального розвитку, будівництва і житлово-комунального господарства. У пояснювальній записці було обґрунтовано необхідність прийняття цього закону: «спрощення дозвільних процедур у будівництві, передбачене Законом України «Про регулювання містобудівної діяльності», має відбуватися одночасно з посиленням контролю з боку держави за будівництвом та підвищенням відповідальності всіх учасників процесу. Існуючі розміри штрафних санкцій є мінімальними. Це спонукає учасників будівельного процесу діяти поза межами правового поля».

На підставі зазначеного закону, до Кодексу про адміністративні правопорушення було додано ряд статей, які не мають прямої вказівки на погіршення екологічної безпеки при містобудівній діяльності, але, на нашу думку, вчинення цих правопорушень може призвести до таких наслідків.

Наприклад, це правопорушення, передбачені ст.ст. 96, 96–1, а саме порушення вимог законодавства, будівельних норм, державних стандартів і правил під час будівництва, порушення законодавства під час планування і забудови територій, самовільне будівництво будинків та споруд. Окремо слід виділити ст.79 КУпАП, яка стосується недодержання вимог щодо охорони атмосферного повітря при введенні в експлуатацію і експлуатації підприємств і споруд [3]. Також у цьому контексті слід згадати Закон України «Про відповідальність за правопорушення у сфері містобудівної діяльності», яким передбачається відповідальність юридичних осіб та фізичних осіб-підприємців (замовників будівництва) [4].

На нашу думку, закріплення адміністративних санкцій за правопорушення у сфері містобудування є позитивним зрушенням. Незважаючи на те, що органи Державного архітектурно-

будівельного контролю та нагляду мають суттєві механізми впливу для запобігання правопорушень у цій сфері, встановлення адміністративної відповідальності може стати чинником, що у певній мірі має сприяти більш відповідальній поведінці учасників містобудівної діяльності, зменшенню кількості порушень як матеріальних, так і процесуальних норм. Встановлення адміністративної відповідальності надасть змогу даним органам розглядати дії (бездіяльність) як адміністративне правопорушення, а отже і накладати адміністративне стягнення. Але з іншої сторони, адміністративна відповідальність потребує конкретизації адміністративних проступків, а саме у напрямку екологізації адміністративного законодавства, оскільки законом лише персоніфікується та посилюється відповідальність суб'єктів містобудування за порушення вимог законодавства, будівельних норм, але зовсім не враховуються питання, пов'язані із забезпеченням екологічної безпеки при здійсненні містобудівної діяльності.

Поряд з адміністративною відповідальністю важливе значення має цивільно-правова відповідальність, оскільки саме нею встановлюється майновий обов'язок винної особи відновити попередній стан, що існував до порушення суб'єктивного права людини. Внаслідок порушення екологічних норм при здійсненні містобудування особа має компенсувати майнову та моральну шкоду, що була заподіяна життю та здоров'ю людини. Стаття 1164 Цивільного кодексу зазначає, що у разі не усунення загрози життю, здоров'ю фізичної особи, особа має право вимагати відшкодування завданої шкоди, а також заборони діяльність, яка створює загрозу [5].

Необхідно розглянути також ще один вид відповідальності — кримінальну відповідальність. Злочинам проти довкілля присвячений 8 розділ Кримінального Кодексу України. Особливої уваги необхідно приділити ст.ст. 236, 253. Кримінальна відповідальність настає, якщо були порушені правила екологічної безпеки під час проектування, розміщення, будівництва, реконструкції, введення в експлуатацію, експлуатації та ліквідації підприємств, споруд, пересувних засобів та інших об'єктів [6]. Але необхідно зазначити, що особа буде притягнута саме

до кримінальної відповідальності, а не до адміністративної, у разі, якщо ці дії стануть наслідком загибелі людей, екологічного забруднення значних територій або настануть інші тяжкі наслідки.

Постановою Пленуму Верховного Суду України від 10.12.2004 р. «Про судову практику у справах про злочини та інші правопорушення у сфері довкілля» суд орієнтує суддів, за якими ознаками слід визначати досить оціночну категорію «тяжкі наслідки» [7, п. 5], а також тлумачити деякі категорії для правильного вирішення справ і призначення справедливого покарання за злочини проти довкілля. Зокрема, в п.8 Постанови зазначено, що правила екологічної безпеки порушуються за умови екологічного забруднення значних територій, істотне погіршення екологічної обстановки внаслідок значного запилення, задимлення, викидів радіоактивних, хімічних, бактеріологічних речовин, що становлять небезпеку для життя людини, довкілля, матеріальних цінностей.

Також Кримінальний кодекс України містить санкцію, за якою відповідальності буде підлягати службова чи спеціально уповноважена особа у випадку розробки і здачі проєктів, споруд без обов'язкових інженерних систем, якщо вони створили небезпеку тяжких техногенних аварій, екологічних катастроф, загибелі або масового захворювання населення або інших тяжких наслідків [6].

Окрім встановлення відповідальності у зазначеній сфері, важливим чинником, що суттєво впливає на здійснення містобудівної діяльності з урахуванням усіх екологічних умов є наявність демократичних процесів, тобто безпосередня участь населення у плануванні і забудові міст.

Аби уникнути настання несприятливих наслідків екологічного характеру, при плануванні і забудові територій органам місцевого самоврядування необхідно враховувати волю та інтереси територіальної громади. Статтею 13 Закону України «Про місцеве самоврядування» закріплено, що територіальна громада має право проводити громадські слухання, оскільки це є демократичним важелем, через який громадяни населеного пункту можуть безпосередньо здійснювати місцеве самовряду-

вання [8]. Висновки громадських слухань необхідно вважати невід'ємною складовою містобудівної документації.

Однак слід зауважити, що з прийняттям Закону України «Про регулювання містобудівної діяльності» від 18 лютого 2011 року [9] повноваження громадськості у зазначеній сфері значно звузились у порівнянні з тими же повноваженнями, що були закріплені Законом України «Про планування і забудову територій», що втратив чинність, в якому окремий розділ регулював питання врахування громадських і приватних інтересів при плануванні і забудові територій (розділ IV-1 цього Закону) [10].

Необхідно зазначити, що згідно проекту закону «Про регулювання містобудівної діяльності», що був поданий 2 грудня 2010 року на розгляд у першому читанні Верховній Раді, положення про громадські слухання суттєво обмежувало можливості громадян впливати на рішення щодо планування і забудови територій. Громадські слухання згідно з проектом стають простою формальністю, оскільки не зазначено ні ціль їх проведення, ні процедура, ні їх обов'язковість при розробленні органами місцевого самоврядування генеральних планів. Було лише вказано у ч. 2 ст. 21 проекту, що «у разі потреби за результатами громадських слухань вносяться зміни до проекту генерального плану населеного пункту», але дане положення ніяк не призвело би до збалансованості інтересів суб'єктів містобудування, оскільки норма не вказувала на обов'язкове врахування пропозицій громадян та вирішення ними питань забудови міст, що зачіпають їх права та інтереси на цих територіях.

У зв'язку з тим, що поданий законопроект повністю нівелював значення громадських слухань населення, Президентом України було запропоновано пропозиції внесення змін та доповнень до законопроекту. Надані Президентом Пропозиції від 3 лютого 2011 року враховували інтереси не тільки забудовників, але й громадян населеного пункту, територіальних громад. Президент акцентував увагу на те, що на громадські слухання виносяться вже погоджені проекти генеральних планів населених пунктів, зміни за результатами громадських слухань у разі потреби можуть вноситися лише до проекту генерального

плану населеного пункту. Отже, суттєво звужується предмет громадського обговорення.

Головне науково-експертне управління також вважало, що є вагомі підстави підтримати пропозиції Президента, оскільки у запропонованій редакції законопроекту «Про регулювання містобудівної діяльності» сфера взаємодії органів місцевого самоврядування і інституту громадянського суспільства суттєво звужується, адже обмежується право громадян впливу на зміну містобудівної документації.

Отже пропозиції Президента та висновок Головного науково-експертного управління від 8 лютого 2011 року були враховані при прийнятті законопроекту «Про регулювання містобудівної діяльності», оскільки згідно чинного закону, а саме ч.2 ст.21, встановлено, що затвердження на місцевому рівні містобудівної документації без проведення громадських слухань щодо проектів такої документації забороняється. Законопроект також було доповнено положеннями, які передбачають механізм здійснення громадських слухань [9].

Законодавець при прийнятті Закону «Про регулювання містобудівної діяльності» залишив без змін норму, яка передбачає виключне повноваження Кабінету Міністрів визначати порядок проведення громадських слухань [9, ст. 21]. Але такий підхід призводить до виникнення колізій із нормативними положеннями законодавства про місцеве самоврядування. Згідно ч.1 ст.13 Закону України «Про місцеве самоврядування» від 21 травня 1997 року під громадськими слуханнями слід розуміти зустрічі з депутатами відповідної ради та посадовими особами місцевого самоврядування, під час яких члени територіальної громади можуть заслуховувати їх, порушувати питання та вносити пропозиції щодо питань місцевого значення, що належать до відання місцевого самоврядування. При цьому у ч.4 ст.13 зазначеного Закону вказано, що порядок організації громадських слухань визначається статутом територіальної громади.

Більш детальний аналіз положень, закріплених у Законах України «Про регулювання містобудівної діяльності» та «Про планування і забудову територій» щодо громадських слухань буде продовжено у наступних дослідженнях.

З огляду на вже проаналізовані положення, слід зробити висновок, що з урахуванням виникнення вищезазначених протиріч правових норм, більш доцільно було би залишити інститут громадського обговорення, який був закріплений у Законі «Про планування і забудову територій».

Варто зазначити, що забезпечуючи та гарантуючи проведення громадських слухань, держава тим самим дотримується міжнародних стандартів і вимог. Відповідно до ратифікованої Україною Орхуської конвенції «Про доступ до інформації, участь громадськості у процесі прийняття рішень та доступ до правосуддя з питань, що стосуються довкілля», Україна взяла на себе зобов'язання щодо забезпечення участі громадськості у процесі прийняття рішень, які стосуються конкретних видів діяльності (у тому числі і у сфері будівництва (ч. 1 ст. 3 Конвенції) [11].

Згідно із законодавством реалізація проведення громадських слухань визначається статутом територіальної громади [8, ст. 13]. Так, Одеською міською радою 25.08.2011 року було прийнято Статут територіальної громади, у якому закріплено механізм проведення громадських слухань. Відповідно до Статуту обговорення проектів містобудівної документації відносять до обов'язкових громадських слухань, які мають проводитись не рідше одного разу на рік [12, ст. 23].

У разі, якщо виникають спірні питання між громадськістю і замовниками містобудівної документації сільські, селищні, міські ради повинні забезпечити утворення погоджувальної комісії для узгодження інтересів та врегулювання даного питання. До погоджувальної комісії входять посадові особи місцевого самоврядування, представники органу земельних ресурсів, природоохоронного і санітарно-епідеміологічного органу, органу містобудування та архітектури, представники професійних об'єднань та спілок, уповноважені представники громадськості. Але цікавим і, на наш погляд, дискусійним є те, що остаточне рішення приймає орган місцевого самоврядування у випадку, якщо погоджувальній комісії не вдалося врегулювати спірне питання.

Суттєвим фактором збереження навколишнього середовища при здійсненні містобудівної діяльності є озеленення території

населеного пункту. Озеленення та збереження зелених насаджень має здійснюватися з дотриманням вимог Правил утримання зелених насаджень у населених пунктах України, затверджених наказом Міністерства будівництва, архітектури та житлово-комунального господарства України від 10 квітня 2006 року. Згідно зазначених правил у ч. 3.1 вказано, що до об'єктів благоустрою зеленого господарства населених пунктів належать: парки, парки культури та відпочинку, парки-пам'ятки садово-паркового мистецтва, гідропарки, лугопарки, лісопарки, буферні парки, районні сади; дендрологічні парки, національні, меморіальні та інші; сквери; міські ліси; зони рекреації; зелені насадження в охоронних та санітарно-захисних зонах, зони особливого використання земель; прибережні зелені насадження; зелені насадження прибудинкової території [13]. При розробленні містобудівної документації дозволяється розташування на території об'єктів благоустрою будівлі та споруди торговельного, соціально-культурного, спортивного та іншого призначення. Власники цих об'єктів у будь-якому разі зобов'язані забезпечувати належне утримання наданої їм земельної ділянки або ж мають укласти договір з балансоутримувачем про належне утримання об'єкта благоустрою та його своєчасний ремонт. На балансоутримувачів покладається ряд зобов'язань, зокрема: утримувати у належному санітарно-технічному стані об'єкт благоустрою, дотримуватись технологій догляду, експлуатації та ремонту, регулярно проводити заходи щодо запобігання передчасному зносові об'єктів, усувати пошкодження інженерних мереж, які обслуговують даний об'єкт, наслідки аварій, стихійного лиха, брати участь у роботі комісії з обстеження зелених насаджень з метою їх знесення та інші [13, ч. 6.2].

Тобто, дотримання правил благоустрою, а особливо охорона і утримання зелених насаджень, має бути одним із пріоритетних заходів здійснення містобудівної діяльності. Враховуючи рівень урбанізації міського середовища, саме озеленення населених пунктів забезпечить підтримання сприятливих умов життєдіяльності населення. До того ж у Правилах вказано, що Генеральний план розвитку населених пунктів України розро-

бляється і реалізується з урахуванням вимог захисту зелених насаджень, а містобудівна діяльність у населених пунктах проводиться з дотриманням вимог охорони зелених насаджень. Саме тому органи місцевого самоврядування мають забезпечувати організацію заходів для підтримання благоустрою населених пунктів.

На засіданні погоджувальної комісії м. Одеси 19.06.2013 року було розглянуто питання збереження та відновлення зелених зон. Рішенням комісії було внесено зміни у проектну містобудівну документацію, а саме було закріплене положення про те, що передбачається на території кожного з адміністративних районів міста збереження існуючих та створення нових зелених насаджень, загальною площею для кожного району не меншою, ніж нормативний показник зелених насаджень житлових районів. Передбачається розміщення зелених насаджень загального користування — парку «Ювілейний» на території прибережних схилів загальною площею близько 200 га, передбачено створення спеціалізованих парків, зокрема дитячих (площею не менш ніж 52,5 га) та спортивних (105–210 га) тощо.

У Законі України «Про містобудівну діяльність» у п. 9 ст. 2 вказується, що планування і забудова міст здійснюється з метою збереження, створення та відновлення рекреаційних, природоохоронних, оздоровчих територій та об'єктів, ландшафтів, лісів, парків, скверів, окремих зелених насаджень. Тому дуже важливо враховувати екологічні вимоги щодо охорони, утримання та відновлення зелених насаджень на об'єктах благоустрою, оскільки зелені насадження, як об'єкти рослинного світу і елементи благоустрою, виконують ряд життєво необхідних функцій для підтримання екологічної рівноваги міст.

Наразі існує розгалужена законодавча база, норми якої безпосередньо спрямовані на урегулювання відносин у сфері благоустрою населених пунктів: Закон України «Про благоустрій населених пунктів», Закон України «Про охорону культурної спадщини», Державні санітарні норми та правила утримання територій населених місць, затверджених наказом Міністерства охорони здоров'я України від 17 березня 2011 року,

Правила утримання зелених насаджень у населених пунктах України, затверджених наказом Міністерства будівництва, архітектури та житлово-комунального господарства України від 10 квітня 2006 року. Благоустрій територій оздоровчих закладів здійснюється із дотриманням вимог Державних санітарних правил розміщення, улаштування та експлуатації оздоровчих закладів, затверджених наказом Міністерства охорони здоров'я України від 19 червня 1996 року та т. ін.

Висновки. Основною метою містобудування є створення та підтримання повноцінного життєвого середовища, яке може бути забезпечене лише у разі дотримання органами державної влади, місцевого самоврядування, підприємствами, установами, організаціями, громадянами, об'єднанням громадян екологічних вимог. Містобудування є комплексною діяльністю, яка має здійснюватися з урахуванням не лише містобудівних норм, але й екологічних положень, які включають санітарні-гігієнічні вимоги, правила благоустрою територій, норми, що регулюють збереження та раціонального використання природних ресурсів тощо.

У зв'язку зі стрімкою урбанізацією міського середовища велике значення на сучасному етапі здійснення містобудівної діяльності має надаватись саме благоустрою, оскільки благоустрій є сукупністю комплексних заходів, які здійснюються з метою покращення мікроклімату, санітарного очищення, зниження рівня шуму і таке інше. Благоустрій безпосередньо спрямований на відновлення сприятливих умов довкілля для життєдіяльності людини.

Варто зазначити, що для забезпечення дотримання усіх екологічних вимог при здійсненні містобудівної діяльності необхідно забезпечити функціонування механізму залучення громадськості у розробленні містобудівної документації. Думка громадськості, її висновки мають бути невід'ємною частиною містобудівного процесу, адже громадськість є тою силою, яка позбавлена заангажованості і є непідкупною та некорумпованою.

У зв'язку зі спрощенням дозвільних процедур у сфері містобудування необхідною умовою забезпечення дотримання не

лише містобудівного законодавства, але й екологічних вимог стало посилення контролю з боку держави за здійсненням будівництва, плануванням та підвищенням відповідальності всіх учасників процесу, що знайшло своє відображення у національному законодавстві.

Список використаних джерел

1. Про основи містобудування [Електронний ресурс]: закон України від 16.11.1992 р. № 2780-XII. — Електрон. дан. (1 файл). — Режим доступу: <http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/2780-12>. — Назва з екрану.
2. Про внесення змін до деяких законодавчих актів України щодо посилення відповідальності та вдосконалення державного регулювання у сфері містобудівної діяльності [Електронний ресурс]: закон України від 22.12.2011 р. № 4220-VI. — Електрон. дан. (1 файл). — Режим доступу: <http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/4220-17>. — Назва з екрану.
3. Кодекс України про адміністративні правопорушення [Електронний ресурс]: закон України від 07.12.1984 р. № 8073-X. — Електрон. дан. (1 файл). — Режим доступу: <http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/80731-10>. — Назва з екрану.
4. Про відповідальність за правопорушення у сфері містобудівної діяльності [Електронний ресурс]: закон України від 14.10.1994 р. № 208/94-ВР. — Електрон. дан. (1 файл). — Режим доступу: <http://zakon3.rada.gov.ua/laws/show/208/94-%D0%B2%D1%80>. — Назва з екрану.
5. Цивільний кодекс України [Електронний ресурс]: закон України від 16.01.2003 р. № 435-IV. — Електрон. дан. (1 файл). — Режим доступу: <http://zakon3.rada.gov.ua/laws/show/435-15>. — Назва з екрану.
6. Кримінальний кодекс України [Електронний ресурс]: закон України від 05.04.2001 р. № 2341-III. — Електрон. дан. (1 файл). — Режим доступу: <http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/2341-14>. — Назва з екрану.
7. Про судову практику у справах про злочини та інші правопорушення проти довкілля [Електронний ресурс]: постановою Верховного суду України від 10.12.2004 р. № 17. — Електрон. дан. (1 файл). — Режим доступу: <http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/v0017700-04>. — Назва з екрану.
8. Про місцеве самоврядування в Україні [Електронний ресурс]: закон України від 21.05.1997 р. № 280/97-ВР. — Електрон. дан. (1 файл). — Режим доступу: <http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/280/97-%D0%B2%D1%80>. — Назва з екрану.

9. Про регулювання містобудівної діяльності [Електронний ресурс]: закон України від 17.02.2011 р. № 3038-VI. — Електрон. дан. (1 файл). — Режим доступу: <http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/280/97-%D0%B2%D1%80>. — Назва з екрану.
10. Про планування і забудову територій (втратив чинність) [Електронний ресурс]: закон України від 20.04.2000 р. № 1699-III. — Електрон. дан. (1 файл). — Режим доступу: http://search.ligazakon.ua'l_doc2.nsf/link1/T001699.html. — Назва з екрану.
11. Конвенція про доступ до інформації, участь громадськості у процесі прийняття рішень та доступ до правосуддя з питань, що стосуються довкілля (Орхуська конвенція) [Електронний ресурс]: конвенція від 25.06.1998 р. — Електрон. дан. (1 файл). — Режим доступу: http://zakon3.rada.gov.ua/laws/show/994_015. — Назва з екрану.
12. Статут територіальної громади м. Одеси від 06.12.2010 р. № 1240-VI. [Електронний ресурс]. — Електрон. дан. (1 файл). — Режим доступу: <http://omr.gov.ua/ru/acts/council/36244/>. — Назва з екрану.
13. Про затвердження Правил утримання зелених насаджень у населених пунктах України [Електронний ресурс]: наказ від 10.04.2006 р. № 105. — Електрон. дан. (1 файл). — Режим доступу: <http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/z0880-06>. — Назва з екрану.

M. M. Yachmenska

student of the third course

Faculty of Economics and Law, specialty «Law»

The Research Supervisor:

O. V. Tolkachenko, the Candidate of Jurisprudence, the Associate Professor,
the Associate Professor of the Department
of Civil Law Disciplines

ECOLOGICAL DEMANDS DURING URBAN CONSTRUCTION

Summary

There are increasing numbers of mass constructions in Ukraine, which often don't meet any environmental and sanitary requirements; legislation, which regulate all the stages of the urban development process, isn't perfect and isn't consistent with the international law.

Urban construction is a complex activity that must take account not only of the urban standards, but also environmental standards which include sanitary requirements, rules of the redevelopment, the regulations governing the conservation and sustainable use of natural resources, etc.

At the present stage of urban construction, great importance should be given to the landscaping, because urbanization of the town environment is rapidly developing.

It should be noted that to ensure the compliance of all the environmental requirements in the implementation of urban construction all the citizens should be involved in the development of urban planning documentation.

In connection with the simplification of permitting procedures in the field of urban construction, there was a need for increased control by the state in the fields of the construction, planning and accountability of all the participants in the process, which was reflected in the national legislation.

Key words: ecological safety, urban construction, legal responsibility, public hearings, redevelopment.